

Pročitati tekst iz Biblije

1. U (Luki 9, 1-2) nam piše: „Sazva dvanaesticu i dade im moć i vlast nad svim zlodusima i da liječe bolesti. I posla ih propovijedati kraljevstvo Božje i liječiti bolesnike.”

U (Mateju 10, 1-2) nam piše: „Dozva dvanaesticu svojih učenika i dade im vlast nad nečistim dusima: da ih izgone i da liječe svaku bolest i svaku nemoć. A ovo su imena dvanaestorice apostola: prvi Šimun, zvani Petar, i Andrija, brat njegov, i Jakov, sin Zebedejev, i Ivan, brat njegov, Filip i Bartolomej, Toma i Matej carinik, Jakov Alfejev i Tadej, Šimun Kananaj i Juda Iškariotski, koji ga izda.”

1.1. Tekst nam kaže da je Isus pozvao dvanaesticu. Od kud je Isus pozvao dvanaesticu? Zapravo, kako je izgledala služba učenika od Isusa koja je trajala između tri do pet godina? Jesu li oni nakon PRVOG poziva od Isusa napustili svoje živote koje su do tada imali, ili su i dalje u epizodama izvršavali svoje dužnosti; biti otac, biti muž, biti skrbnik za svoju obitelj? Drugim riječima, jesu li oni kampirali svih pet godina pa ih on sada dok kampiraju poziva da se njemu približe jer im mora nešto reći? Ili, su oni dok ih poziva bili doma sa svojom obitelji gdje su izvršavali dužnosti koje su ih čekale nakon šta se vrate sa putovanja?

1.2. Nažalost mi nemamo jasan odgovor u Bibliji svezi mnogo stvari koje nas zanimaju. Možda sam ovo već rekao, ali vrijedi ponoviti, Biblija nije biografija¹ Isusa Krista, ona ne sadržava sve one trenutke gdje možemo jasno vidjeti; da li se Isus glasno smijao ili tiho, da li je volio plesati ili ne, koji su njegovi hobiji bili, koji sport mu je bio najdraži, da li je više bio ekstrovertna ili introvertna² osoba, je li imao puno prijatelja dok je bio mali ili nije? Sva ta, i mnoga druga pitanja su nama sakrivena.

¹Biografija je književno djelo koje opisuje život osobe, stvarne ili izmišljene. Kad bi biografija samo navodila mjesta i datume rođenja i smrti, školovanja, poslovne i porodične događaje, bio bi to životopis, ali biografije zadiru dublje, pišu o ljudskim motivima, vrlinama i nedostacima, problemima i kako su se ljudi nosili s njima, osjećajima. Tako nečija biografija može biti drama, a može biti i komedija, može biti poučna, a ako je suhoparna i previše liči na životopis – nije zanimljiva.

² Općenito govoreći, **ekstrovert** je onaj koji je obično usredotočen na izvanjsko okruženje (ljude i događaje), i s time nema poteškoća, dok je **introvert** obično usredotočen na svoj unutarnji svijet (misli i emocije), i u tomu se svijetu osjeća ugodno.

1.3. Mi možemo samo nagađati po kontekstu Biblije kakav je bio Isus i kako je izgledala služba dvanaestorice, ali i tada, mi ćemo tu i tamo pogriješiti, to je dio tumačenja Biblije. Ali, ono najvažnije, ono zbog čega je Isus došao na svijet, to SVE imamo u evanđeljima.

1.4. Ok, vratimo se na gore navedena pitanja, kada bih morao osobno zaključiti šta je vjerojatnije, rekao bi da su učenici od Isusa imali pauzu od svoje službe. Jedan od razloga je; njihova svakodnevna suočavanja sa Isusovim učenjem i sa Isusovim čudesima. Ona su sigurno bila na trenutke previše za njih, trebalo je vremena da oni sve procesuiraju u svome umu, i u svojoj duši. A to su jedino mogli učiniti kroz pauze koje su imali tokom svoje službe. Isto tako, nerazumno bi bilo od Isusa da je tražio da odmah napuste svoje obitelji kako bi izvršavali petogodišnju - svakodnevnu - službu s njim. Isus to nikada ne bi tražio od njih, i sam je imao obitelj. Drugim riječima, znao je šta znači biti član obitelji, i da svaki član nosi neku vrstu odgovornosti unutar svoje zajednice.

1.5. S tim rečeno, svi mi trebamo vremena da probavimo nešto šta je od velike važnosti. Cijeli proces gdje instinktivno preispitujemo, važno, ponavljamo u svome umu ono šta smo učeni, je neophodan za nas. Kontinuirano intenzivno učenje koje nikada ne prestaje – ne može biti dobro za nas. Koliko god je učenje važno, toliko je i sam proces kroz koji postepeno prihvaćamo ili ne prihvaćamo ono šta smo učeni. Toliko je nepoznanica vezano za naš sutrašnji dan da danas ne možemo reći: „Ja vjerujem u ovo učenje“, barem ne na početku. Samo tijek našeg života isprepleten sa istinom evanđelja može pokazati da li učenje Isusa Krista drži vodu ili ne. Kroz taj isti proces su morali proći i učenici Isusovi ja vjerujem. Tako da, Isus sada poziva svoju dvanaesticu nakon pauze koju su imali, i on, i oni.

2. Dalje nam tekst govori da im je Isus dao vlast nad zlim dušama, i da liječe bolesne. Kako sam ljubitelj Starog Zavjeta, pokušao sam što više produbiti moje znanje kako je izgledao odnos između Jahve i njegovih pomazanika koji su imali doslovan dijalog s njim, i koji su činili čudesa u njegovo ime. I zašto me zanimao njihov odnos? Pa zbog Isusa. Mi nigdje ne vidimo u Novom Zavjetu doslovno zapisan dijalog između Isusa i Boga Oca – dok u Starom Zavjetu to imamo. Navesti ću nekoliko primjera: Pod 1) Jahve daje instrukcije Jošui nakon smrti Mojsija. Govori mu šta će se slijedeće dogoditi, i ohrabruje ga da čvrsto stoji i da se ne boji jer je on s njim kao što je bio i sa Mojsijem.³ Pod 2) U ovom događaju Jahve ohrabruje Mojsija da digne svoj štap prema moru. Tada će se more razdvojiti kako bi Izraelci mogli prijeći po njegovom dnu, dok će Egipćani skupa s faraonom biti potopljeni.⁴ I primjer pod brojem 3) Prorok Samuel dobiva od naroda zahtjev da im izabere kralja koji će vladati nad njima. Samuelu se to nije svidjelo, ali Jahve se javlja Samuelu i govori mu da učini kako ga je narod i tražio.⁵

2.1. Kao što sam i maloprije naveo iznad, žao mi je da nemamo zapisano u evanđeljima o čemu su razgovarali Isus i njegov Otac dok se on povlačio u samoću kako bi se molio. Ali ono šta znamo sigurno da je on isto POMAZANIK Božji. JEDINSTVENI pomazanik, ali pomazanik kao i ostali u Starom Zavjetu. I dok nam autori pišu da je Isus DAO VLAST dvanaesticici, ja se pitam: da li oni kao Izraelci razumiju da je vlast ultimativno došla od Boga Oca? Drugim riječima, da li oni zbog znanja Starog Zavjeta shvaćaju da je Bog Otac dao instrukcije Isusu da tako učini? Ja vjerujem da da.

³ (Jošua 1, 1-9)

⁴ (Izlazak 14, 15-18)

⁵ (1 Samuel 8, 1-22)

2.2. Znači, iako je Mojsije digao štap i razdvojio more, iako je Samuel pomazao kralja, iako je Jošua išao u osvajanje teritorija buduće obećane zemlje, Bog je taj koji im je dao autoritet i instrukcije da to učine. Tako i Isus, da mu Otac nije dao autoritet, on ne bi imao vlast dati svojim učenicima da čine čudesa.

2.3. Zašto je ovo tako bitno? Naime za razliku od crkvene doktrine (Sveto Trojstvo) gdje je Isus jednak svome Ocu, gdje je on isto bitan kao i Otac njegov – ja vjerujem da je Otac najbitniji, a da je njegov Sin - koga je on izabrao za svoga pomazanika - najbitniji za nas jer ga je Otac IZABRAO DA BUDE NJEGOVO POMAŽANIK, to jest da bude vladar cijelome čovječanstvu.

Ono šta želim reći je ovo, ako gledamo odnos Isusa i njegovog Oca kroz crkvene leće, onda Isus nije trebao biti poslušan Ocu, zašto i bi, pa on je isto bitan kao i Otac. Drugim riječima, on ima isti autoritet kao i njegov Otac, i ne treba tražiti njegovo savjetovanje ili odobrenje da učini nešto. Ja vjerujem da je to krivo, i da to nije biblijska perspektiva. Isus je bio poslušan Ocu jer je znao da je Bog njega izabrao, a ne obrnuto.

2.4. E sad, zašto je važno da gledamo Isusa kao ljudsko biće koje je izabrano od strane Boga baš kao što je to činio Bog i u Starom zavjetu? Pa zbog nas samih. Je li Isus naš put? Je! Pa ako je on odlučio biti poslušan, onda se trebamo i mi truditi biti poslušni. Možda će netko reći: „*Ali Danijele, Bog se doslovno obraćao svojim pomazanicima, kako da mi znamo šta znači biti poslušan Bogu kada s nama ne komunicira na taj način?*” Da, Bog se direktno obraćao svojim pomazanicima, ali to ne znači da se nama ne obraća, itekako nam se obraća. Kroz svoga Sina nam se obraća. I svaki put kada smo suočeni sa životnom odlukom gdje ne znamo šta moramo učiniti, pitajmo Isusa i njegove apostole, i dobiti ćemo Božje instrukcije šta nam je učiniti. Ali, ako vjerujemo da je Isus Bog jednak Bogu Ocu, instinktivno ćemo odbaciti pomisao da to učinimo – TA ON JE BOG – on mene ne razumije do kraja, ja sam ljudsko biće koje je ranjivo, dok on nije! Tu leži jedan od glavnih problema sa crkvenom doktrinom o Svetom Trojstvu ja vjerujem.

2.5. Prije nego krenemo dalje želim još ovo reći, vjerujem da je jedan od razloga zašto imamo zapisan dijalog između Boga i njegovih pomazanika bio – jer su ga oni sami zapisali. A znamo da Isus ništa nije zapisao, tako da, autori evanđelja su mogli samo zapisati ono šta su vidjeli vlastitim očima, ili ono šta je Isus htio podijeliti s njima. Kao na primjer njegov dijalog sa sotonom – gdje je bio sam s njim.

3. Ok, idemo dalje, tekst nam kaže da ih je poslao propovijedati narodu o kraljevstvu Božjem. O kojem se narodu točno radi? Da li su apostoli išli židovima i poganima propovijedati, ili samo židovima? U (Mateju 10, 5) imamo odgovor na to pitanje, prije nego su krenuli na put, Isus im je rekao; „*Tu dvanaestoricu posla Isus uputivši ih: „K poganima ne idite i ni u koji samarijski grad ne ulazite!*”

3.1. Ovo je prvi put da Isus čini nešto slično kao što su i farizeji imali naviku. Na što točno mislim? Farizeji su imali naviku odlaziti u sve krajeve Izraela kako bi dok su poučavali narod (na trgovima, u sinagogama), uvjerali ih da postanu dio frakcije zvana farizejska sljedba.⁶ Jedina razlika je ta da su učitelji farizejske sljedbe imali autoritet u očima naroda govoriti im šta trebaju činiti kao narod.

⁶ U (Mateju 23, 14) imamo tekst gdje Isus opisuje na koji način su farizeji pridobivali nove ljude za svoju sljedbu

3.2. S tim rečeno, i naši svećenici imaju autoritet već tisuću i nešto godina nama govoriti šta nam je činiti za Boga i crkvu. Tko im je dao autoritet? Bog, ili oni sami sebi? Ja vjerujem da u oba slučaja su oni sami sebi dali, a mi kao običan narod već tisućama godina slijepo vjerujemo u taj autoritet.

3.3. I zašto ovo govorim? Vratimo se na Isusa, koga on šalje? Neznatne u očima naroda, apostoli su bili obični ljudi; neki ribari, neki trgovci, neki carinici....neki zeloti. Koja ekipa kad razmislim malo bolje. Ne samo da su bili obični ljudi, nego neki od njih su bili mrženi od strane naroda. Te ljude Isus šalje.

3.4. Ne znam da li znate priču o Gideonu iz Starog Zavjeta. Gideon je bio jedan od neznatnih u očima svoga naroda. Sam za sebe je to rekao dok ga je Jahve pozvao da porazi neprijatelje izraelske: „**Oprosti Gospodaru*, odgovorio je Gideon, *ali kako ja mogu spasiti Izrael? Moj rod je najslabiji u Manaševom plemenu, a ja sam u svojoj obitelji potpuno beznačajan.**”⁷

3.5. U tekstu vidimo da Bog šalje neznatnog da spasi svoj narod. Činio je to nebrojeno puta kroz povijest svoga naroda. Još jedan primjer ću navesti, kralj David, koji je potomak Isusa Krista, je bio najmlađi sin u obitelji svojoj, i kada se trebao birati novi kralj, nitko - pa čak ni prorok Samuel – nije pomislio da će Bog izabrati Davida za budućeg kralja. Uglavnom, tema se rasteže iz Starog Zavjeta pa sve do Novog zavjeta – gdje Bog, a isto tako i njegov Sin, Isus Krist - biraju neznatne u očima ljudi kako bi spasili svoj narod od nekakve vrste nevolje.

4. U redu, idemo dalje. U (Luki 9, 3-6) nam piše: *I reče im: „*Ništa ne uzimajte na put: ni štapa, ni torbe, ni kruha, ni srebra! I da niste imali više od dvije haljine! U koju god kuću uđete, ondje ostanite pa odande dalje pođite. Gdje vas ne prime, iziđite iz toga grada i stresite prašinu s nogu za svjedočanstvo protiv njih.** Oni krenuše: obilazili su po selima, navješćivali evanđelje i liječili posvuda.” U (Mateju 10, 5-15) nam piše: *„Tu dvanaestoricu posla Isus uputivši ih: *K poganima ne idite i ni u koji samarijski grad ne ulazite! Pođite radije k izgubljenim ovcima doma Izraelova! Putom propovijedajte: 'Približilo se kraljevstvo nebesko!' Bolesne liječite, mrtve uskrisujte, gubave čistite, zloduhe izgonite! Besplatno primiste, besplatno dajte! Ne stječite zlata, ni srebra, ni mjedi sebi u pojase, ni putne torbe, ni dviju haljina, ni obuće, ni štapa. Ta vrijedan je radnik hrane svoje. U koji god grad ili selo uđete, razvidite tko je u njemu dostojan: ondje ostanite sve dok ne odete. Ulazeći u kuću, zaželite joj mir. Bude li kuća dostojna, neka mir vaš siđe na nju. Ne bude li dostojna, neka se mir vaš k vama vrati. Gdje vas ne prime i ne poslušaju riječi vaših, iziđite iz kuće ili grada toga i prašinu otresite sa svojih nogu. Zaista, kažem vam, lakše će biti zemlji sodomskoj i gomorskoj na Dan sudnji negoli gradu tomu.**”

4.1. Ništa ne uzimajte na put: ni štapa, ni kruha, ni novce...ispada kao da Isus ne želi da njegovi učenici koriste razum u ovom slučaju. Pa razumno je kada idete na put da uzmete sve šta vam je potrebno za taj isti put. Svi bi mi uzeli: novčanik, hranu, rezervnu odjeću, i sve ostalo za put na koji se spremamo ići. Zašto je Isus dao takve instrukcije svojim učenicima? Vjerujem zbog ovog; Isus je htio da učenici na putovanju nauče da će njihovo proglašenje kraljevstva Božjeg imati dva ishoda.

⁷ (Suci 6, 14-15)

Jedan je, oni koji budu prihvatili njihovu poruku će ih zavoljeti i dati im sve potrebno da egzistiraju tokom svog putovanja, dok oni koji ne budu poslušali će ih potjerati i neće im dati potrebne resurse da egzistiraju.

4.2. Naime kada su učenici doživjeli na svome putovanju da ih netko odbacuje zbog poruke o kraljevstvu Božjem – to je njima bio šok. I zašto šok? Idemo se probati staviti u cipele apostola i kako su se oni mentalno pripremili za ovaj put: „*Mi idemo propovijedati svome narodu o dolasku Mesije, naime svaki židov – naš brat - od kada se rodio je učen o dolasku Mesije i o blagoslovu koji će on donijeti sa sobom. Zašto bi netko odbio tako prekrasnu vijest pa makar i došla od nas samih? Još k tome, činit ćemo čuda!*“ Sigurno su apostoli vjerovali da ih nitko neće odbiti sada kada čine čuda, sigurno će sav narod vjerovati da su oni poslanici Božji. Ali ne, nije bilo kako su apostoli vjerovali da će biti, bili su odbijeni, bili su u strahu da neće imati sutra hrane, bili su u strahu da će se smrznuti tokom noći dok su spavali vani nakon što su ih otjerali iz njihovog mjesta. Zato je to njima bio šok, nisu mogli vjerovati da njihov narod može biti tako tvrda srca. I to je ono šta je Isus htio njih naučiti, a i nas koji se deklariramo kao njegovi učenici.

4.3. Duboko u sebi svi mi vjerujemo da nas naš narod, naši prijatelji, naša obitelj, neće nikada potjerati dok im budemo nagovještavali da ljubimo Krista i njegovo evanđelje. Svi mi duboko vjerujemo da će nam baš oni skočiti u pomoć, i da će nas voljeti bez obzira šta ih sramotimo s našom porukom pred drugima, svi mi duboko vjerujemo da nam neće stvarati probleme iako nosimo poruku evanđelja. Ali hoće, naša poruka boli, naša poruka o Kristu razdire dušu ljudsku, ona je otkriva za ono šta ona je zapravo. Tada naši bližnji postaju neprijateljski nastrojeni prema nama, i to ima direktne posljedice za naš život. Ali hvala Bogu, ima i onih koji će nas ljubiti zbog naše poruke, i oni će biti naš najveći blagoslov ovdje i sada - sve dok jednog dana skupa ne vidimo Isusa Krista, našeg kralja.

4.4. S tim rečeno, dok to ne iskusimo – šta su iskusili apostoli - mi vjerujemo duboko u sebi da naši bližnji nama nikada ne bi nešto tako učinili. Baš TO uvjerenje je Isus htio srušiti svojim apostolima. Drugim riječima, pripremao ih je za ono šta ih čeka u budućnosti, a nas priprema da se i nama ista stvar može dogoditi.

4.5. Još jednu jako bitnu stvar je Isus htio naučiti svoje učenike ja vjerujem, u (Luki 12, 22-32) imamo tekst gdje Isus uči svoj narod da se Bog brine o svome narodu, na kraju teksta je rekao; „*Tražite kraljevstvo nebesko, a to će vam se nadodati*“, pod nadodati misli na sve šta je jednom ljudskom biću potrebno da preživi; hrana, odjeća, itd. I njegovo učenje se stvarno ostvarilo u životima apostola, tražili su i propovijedali o kraljevstvu Božjem, a kroz narod, Bog se brinuo da imaju smještaj i hranu dok su propovijedali i čudesa činili.

4.6. E sad, mnogi učitelji kroz povijest su rekli; „*E to su pravi sljedbenici Isusa Krista, tako izgleda učenik koji želi služiti Bogu, on se ne brine šta će jest i piti, i onaj koji slijedi to uvjerenje, Bog će mu dati sve potrebno da preživi.*“ Ja se djelomično slažem s tom izjavom. Zašto? Ovo je izolirani događaj gdje Isus šalje svoje učenike na takav način. Nakon tog događaja, SAM Isus je rekao svojim učenicima: „**Kad vas poslah bez kese, bez torbe i obuće, zar vam je što nedostajalo?** Ništa, odgovoriše mu. **Ali sada, reče im, tko ima kesu, neka je uzme! Isto tako i torbu!*

*Tko nema mača, neka proda svoj ogrtač pa ga kupi!*⁸ Po tekstu vidimo da je Isus itekako ohrabrivao svoje učenike da koriste razum koji im je Bogom dan. I u budućnosti svoje službe su koristili razum kako bi se brinuli o sebi i o drugima. To nam govori da su se brinuli kako će, gdje će, i kada će učiniti slijedeći potez. Drugim riječima, Isus nije rekao nemojte se brinuti uopće, rekao je nemojte se tjeskobno brinuti.

4.7. I zato se djelomično slažem s tim učiteljima, njihova poruka šalje krive signale, „nemojte se brinuti uopće“ za njih znači: budite pasivni svezi svoga života koji drugi obični ljudi vode, nemojte brinuti o egzistencijalnim problemima kao što brine običan i bezvjeran čovjek, imate pravo sve ostaviti za sobom jer vas Bog to traži.

4.8. Po mom mišljenju to je glup stav za imati, sebične i iracionalne odluke mogu proizaći iz takvog stava. Znam pastora koji je zbog tog stava stavio svoju vlastitu bolesnu majku u dom. Majku koja se cijeli njegov život brinula o njemu i njegovoj obitelji; kuhala im, prala robu, čistila kuću...ali kad je došlo vrijeme da se on i njegova žena brinu o njoj, oni su ovo rekli u srcu: „*Ne možemo to učiniti, nas je Bog pozvao, i mi se moramo prvenstveno brinuti o crkvi, to je najbitnije, i zato draga moja mama, ideš u dom iako si nas preklinjala sto puta da to ne učinimo.*“ Katastrofa, Bog nikada ne traži od nas da napustimo svoje odgovornosti koje imamo kao muž, kao sin, kao žena, kao djed, kao baka, kao dobar susjed, kao dobar radnik, ili kao dobar poslodavac. Bog ne traži od nas da se ne brinemo kako ćemo zaraditi novac, ili kako ćemo posaditi plodove u vrtu kako bi imali na sezonu hrane. NE, on to ne traži od nas! Ali traži ovo, on hoće da prvo tražimo njega, a ako tražimo njega, to će se vidjeti u našim životnim plodovima koji su utemeljeni u svjesnosti da nosimo odgovornost pred njim prvenstveno.

4.9. Sebe i svoj život vidim u Isusovom učenju, kroz tijek moje bolesti, naučio sam se tjeskobno ne brinuti šta će sutra biti, moj današnji mir se nalazi u traženju kraljevstva Božjeg. Ali to ne znači da sam stao živjeti, to ne znači da sam prestao brinuti se o obitelji, o kućnim računima, o poslu, itd.

5. U redu, idemo dalje, tko su izgubljene ovce koje Isus spominje u tekstu?

Ako ste bili samnom od početka Lukinog Evanđelja onda znate da su izgubljene ovce izraelski narod. A zašto su izgubljene ovce? Pa kroz sve moje propovijedi polako ali opširno objašnjavam zašto su, tako da, ako niste samnom od početka, ohrabrujem vas da to učinite.

5.1. Besplatno primiste, besplatno dajte, Isus ne želi da učenici tokom putovanja zaborave tko im je dao autoritet, jer ako na sekundu zaborave, početak će odlučivati tko bi trebao primiti izlječenje a tko ne. Lako je moguće da kada su nekoga izliječili, a nakon toga mu rekli poruku o kraljevstvu - da ih je isti napustio. I kada bi apostoli gledali tko sluša poruku a tko ne, počeli bi odlučivati tko će primiti blagoslov izlječenja a tko ne. Drugim riječima, uzeli bi autoritet za sebe, i s tim činom bi prestali promovirati milostivog Boga – a to Isus nikako ne želi da se dogodi. Isto tako u ono vrijeme su postojali samoprozvani liječnici (vračari), koji su uzimali novac od naroda za svoje usluge. Isus ne želi da njegovi učenici budu među narodom gledani kao vračari koji uzimaju novac za svoje usluge.

⁸ (Luka 22, 35-36)

5.2. Isto tako, Isus im kroz instrukcije nagovješćuje da će ih neki primiti zbog poruke dok drugi neće. Oni koji ne budu poslušali njihovu poruku, Isus im zapovijeda da pred njima otresu prašinu sa sandala. Čudan čin, zar ne? I nije, naime u ono vrijeme, svaki židov dok bi putovao u poganske gradove, je nakon šta bi se vraćao doma u Izrael, na samoj granici gdje prestaje hodati po poganskoj zemlji, otresao prašinu sa sandala. A zašto je to radio? S tim činom je želio pokazati sebi, svome narodu, a i poganima, kako sve šta je nečisto, ostavlja iza sebe. Drugim riječima, kada bi to učinio, on bi indirektno rekao poganima; „*Vi ne poznate našeg Boga Jahvu, vi njemu ne pripadate!*“

5.3. Isus primjenjuje narodni običaj, i govori svojim učenicima; „*Vi učinite isto onima koji vas ne budu slušali, otresite prašinu sa svojih sandala u namjeri da im indirektno tim činom pokažete da nisu ništa boji od pogana. Zapravo, oni su isti kao i pogani, neposlušni su jedinome i pravome Bogu. Ako vas ne poslušaju, onda nisu pravi židovi. Znači iako su im otac i majka židovi, to ništa ne znači. Pravi židov će poslušati vašu poruku.*“

6. Prije samog kraja, zašto će biti sedomskom i gomorskom kraju lakše na Sudnji dan nego šta će biti tom gradu? Ako znamo priču o Sodomi i Gomori, onda znamo koliko je narod u tim krajevima bio razvratno pokvaren. Kako će onda gradovi koji ne poslušaju apostole lošije proći nego sodoma i gomora? Odgovor je jednostavan, jedino je izraelski narod kroz povijest dobio POTPUNU OBJAVU tko Bog je, i zašto je stvorio ovu realnost. Drugi su dobivali na kapaljku, izraelski narod je dobio jezero znanja. I zato, oni nemaju pravo reći da nisu razumjeli, da nisu znali, da nisu obavješteni, da nisu naučeni, poučeni, itd. Znamo po evanđeljima da je Isus rekao: „*Tko više primi, od njega će se više i tražiti.*“ E, oni su primili najviše, i zato će njihova kazna biti veća nego bilo kome drugome.

6.1. Isto tako, po tekstu vidimo da će kazna na Sudnji dan biti pravedna, pa ja pitam crkvu: gdje tu spada doktrina o vječnom paklu, kako vječni pakao može biti pravedan ishod? Gdje leži logika u vašoj doktrini dok čitate ovaj tekst?

6.2. Za kraj, slušajte neznatne, pogotovo one u kojima vidite život rođenja odozgo. Nemojte ih odbaciti samo zato jer nemaju značku na prsima: svećenik, pastor, pop. Oni su tamo negdje, blizu vas, molim vas, slušajte neznatne!